యుగళగీతం
(కొంచెం రీమిక్స్...కొంచెం ఫ్యూజన్...)
తుషార

కనులు మూసి...మనసును తెరచి ... !

చాలా ఏళ్ళ క్రితం, బాగా పరిచయం ఉన్న ఒక కుర్రాడిని,

"నీ కల ఏమిటి"

అని అడిగినపుడు,

"పరదేశ్ సినిమాలో షారూక్ ఖాన్‌లా కన్వర్టబుల్ కార్లో ... వంద కిలోమీటర్ల స్పీడ్‌తో, చుట్టుపక్కల వాళ్ళు నా వైపు తిరిగి చూడకుండా ఉండలేక పోయేంత మ్యూజిక్‌తో.... అమెరికా రోడ్ల మీద కారు నడపడం" అని చెప్పాడు.

అమెరికా వొచ్చి సెటిల్ అయిన చాలా ఏళ్ళ తరువాత " ఇంకా 'కారు' కల వొస్తోందా" అంటే,

"రేర్ గా వొస్తూంటుంది, కానీ ఇవ్వాళ్‌రేపు స్పీడ్‌గా వెళుతూ నేనొక్కడినే కాదు, నా వెనకాల కాప్ కారు కూడా కనిపిస్తోంది...జాగ్రత్త పెరిగిందంటారా...మీరిలా సడన్‌గా అడుగుతుంటే టెటెన్షన్‌గా ఉంది.....అలాంటి కలలు కనే వయస్సయిపోయిందా? వయస్సు శరీరానికి కానీ మనసుకి కాదంటారే... నాకు కాప్ కనిపిస్తున్నాడంటే, మనసు వయస్సుని బట్టి రియాక్ట్ అవుతున్నట్టేగా ..అక్కడి నుంచేగా మెదడుకి సిగ్నల్స్ వెళ్ళేది...? "

ఇలా.. రకరకాల లాజిక్కులతో, ముందు ముందు కనీసం కలల్లోనైనా క్రేజీగా ఉండలేనేమోనని డీలా పడేసరికి సముదాయించలేక నా పనయింది.

కవితకి ఊహ అందం అంటారు... అయితే కలకి మాత్రం అమాయకత్వమే ఆక్సిజన్! అందుకే క్రికెట్ బౌండరీలకు మించిన సరిహద్దులు పెద్దగా తెలియని రోజుల్లో కలలు కూడా స్వేచ్ఛగా పరుగులు పెడతాయి. మన ఆంధ్రా - అమెరికన్ జంటలోని మురళీకృష్ణ ఇందుకు తనో చక్కటి ఉదాహరణగా చెపుతాడు.

"కలలు అంటే ఏమిటనుకుంటున్నారు...? కళ్ళు మూసి, మనసు తెరవడం ! అందులోను చిన్నప్పటి కలలు ఎంత అందంగా ఉంటాయి...చందమామ నెక్కి గంతులెయ్యాలని కచ్చితంగా ఏదో ఓ పసి మనసులో పుట్టిన కోరికే మనిషిని అక్కడికి చేర్చింది. ఆకాశానికి నిచ్చెనలేసే గుండెధైర్యం ఇప్పుడెక్కడ ఏడుస్తుంది... చిన్నప్పటి కలలే ఇప్పటికీ నా గైడింగ్ ఫోర్స్"

అనే అతని మనసు "కలల" పేరెత్తగానే, చిట్టి గువ్వలా, చిన్నారి పడవలా... పుట్టి పెరిగిన ఊరు పరుగెత్తిపోతుంది. కృష్ణాజిల్లాలోని ఓ పల్లెటూరికి చెందిన రెండెకరాల రైతు కుటుంబంలో పుట్టిన మురళికి, మరో ఇద్దరు తోబుట్టువులు కూడా ఉన్నారు. వ్యవసాయంతో పాటు, గ్రామీణ తపాలా శాఖ కార్యాలయంలో తండ్రి పోస్టుమాస్టర్‌గా కూడా పని చేసేవారు. పిల్లలు వృద్ధిలోకి వొస్తున్న

కొద్దీ, సంపాదన సరిపోక, డిపార్ట్‌మెంటల్ పరీక్షలు రాసి, ట్రాన్సఫర్ల మీద ఊళ్ళు తిరిగిన విషయం అటుంచితే, మురళి చదువు దాదాపు హైస్కూలు దాటే వరకు అదే ఊరిలో సాగింది.

స్కూల్ అయిపోగానే, అమ్మ పెట్టింది తిని, పని ఏమైనా ఉంటే సాయం చేసి, చీకటి పడక ముందే హోం వర్క్ చేసుకుని, ఆరయ్యే సరికి చెరువు కట్ట మీద ఉన్న పంచాయితీ ఆఫీసులో వార్తలు వినటానికి పరుగులు పెట్టేవాడు. అవేవో ఇంట్లో వినమని అమ్మానాన్నా చెప్పినా, అక్కడ వింటే కానీ తృప్తి ఉండేది కాదట!

"రేడియోలో ప్రాంతీయ వార్తలు, జాతీయ వార్తలు అయిపోగానే మా ఊర్లో చెరువు కట్టమీద అన్ని విషయాల మీద చర్చలు నడిచేవి. నన్నడిగితే ఇప్పుటి తెలుగు మీడియాలో వొస్తున్న చర్చల కంటే వాళ్ళే నయం! అక్కడ పోగయ్యే వాళ్ళంతా మామూలు ప్రజలు కదా... అభిమానాలు ఉంటే ఉండొచ్చుగాక, కానీ మరీ ఇంత అన్యాయంగా మాట్లాడే వాళ్ళు కాదు. ఇక నా ఆసక్తి ఏమిటంటే, ఒక గంట గంటన్నర టైంలో జాతీయ, రాష్ట్రీయస్థాయి నుంచి, మా ఊళ్ళో విషయాల వరకు, పరమ పవిత్రమైన బోధనల నుంచి, సినిమా గాసిప్‌ల వరకు అన్నీ, రకరకాల కోణాల్లో తెలిసిపోయేవి. మీరు నమ్ముతారో లేదో, మా నాన్న ఉద్యోగ రీత్యా మేం వేరే ఊళ్ళకి మారినా, తాతయ్య వాళ్ళు అక్కడే ఉండటంతో శలవలకి వొచ్చేనపుడు కూడా వెళ్ళేవాడిని, కాకపోతే జనాలు అప్పటికి టి.వి. కి మారిపోయారు."

అంటూ కంటిన్యూ చేసే మురళిని,

"బాబూ! ఇంతకీ నీ కల ఇంకా అగుపించలేదేంటి?" లాంటి ప్రశ్నలు వేస్తే మాత్రం..

"లేడీస్‌కి తొందరెక్కువండీ, మా శైలూ కూడా ఇంతే.. అదే మా ఆఫీసులో ఏ లేడీ కొలీగో అనుకోండి, పీకల మీద కూర్చుని పని చేయించుకు పోతుంది."

అక్కడికే వొస్తున్నా...

"మా ఊర్లో కొంచెం డబ్బున్న కుటుంబాలు నాలుగైదు ఉండేవి. వాళ్ళలో ఓ కుటుంబానికి చెందిన అబ్బాయి చదువుకని అమెరికా వెళ్ళి అక్కడే సెటిల్ అయ్యాడు. ఈ ఇరవై సంవత్సరాలలో చాలా మంది వచ్చారనుకోండి, కానీ నేను చెపుతున్నది పాతికేళ్ళ పై మాటే. నాలుగో, ఐదో చదువుతూ ఉన్నాను. ఓసారి "అమెరికా అబ్బాయి" ఊరొచ్చాడు. ఇక మా ఊళ్ళో సందడీ చూడాలి....అతన్ని ఎంత అపురూపంగా చూసారో చెప్పలేను. ఎదురుపడి పలకరించినా చాలు.. జనాలు తెగ పొంగిపోయే వాళ్ళు. ఊళ్ళో గుడికెళ్ళినా, షాపుకెళ్ళినా, రోడ్డు మీద కొచ్చినా...రాజ భోగం అంటారు చూశారా అట్లా అన్న మాట! చెరువు కట్ట మీద ఉన్న పంచాయతీ ఆఫీసు దగ్గరయితే, అతని సంపాదన గురించి, కార్ల గురించీ ...ఒకటేమిటి లెండి రక రకాల డిస్కషన్స్.. ఎంతయినా చిన్నతనం కదా, ఇవన్నీ నా మీద బాగా ప్రభావం చూపాయి. అప్పటికి నేను విజయవాడ దాటి హైదరాబాద్ లాంటి సిటీ కూడా చూడలేదు. నన్ను స్కూల్లో మెచ్చుకునే వాళ్ళు, బంధువుల్లోను బుద్దిమంతుడనే వాళ్ళు, ఊళ్ళోను మంచి పిల్లాడనే వాళ్ళు, కానీ ఎవరూ ఇంత అపురూపంగా చూడలేదు కదా. అనేది నాలో మొదలైంది. నాకు తెలిసి నా "అమెరికా కల"కి మొదలు ఇదే ! వయస్సు పెరుగుతున్న కొద్దీ ఇది బలమైంది కానీ తగ్గలేదంటే ఎంత గాఢమైన ముద్రపడిందో అర్థం చేసుకోండి."

అంటూ తెరతీసే మురళి కథలో తమాషా విషయాలు కూడా ఉన్నాయి. ఆ వయస్సులో అమెరికా ఎలా ఉంటుందో కూడా తెలియక పోయినా, "అమెరికన్ రి రిటర్న్‌డ్" గా వస్తే తనతో పాటు చదువుకునే స్నేహితులు ఎలా వింతలూ విశేషాలు అడుగుతారు, వాళ్ళ ముందు ఎలా ఫోజు కొట్టొచ్చు, టీచర్లు ఎలా మెచ్చుకుంటారు, అమ్మానాన్న, చెల్లెళ్ళు ఎలా అందరికీ గొప్పలు చెప్పుకుంటారు, సినిమాల్లో చూపించే సూట్లు, బూట్లు, కార్లు తన సొంతమే అయినట్టు..ఇలాంటి పగటి కలలు కూడా కనేవాడట. పైగా అవన్నీ అసాధ్యమేమోనని ఒక్క రోజూ అనిపించకపోవడం పరమ ఆశ్చర్యం అంటాడు. చిన్నప్పుడు ఎన్ని కష్టాలున్నా, పెద్దయిన తర్వాత హీరో గొప్పవాడైన సినిమాలు ఎన్ని చూడలేదు.....? అని తనను తను కౌన్సిల్ చేసుకున్న అమాయక సందర్భాలు చెప్పి, అది ఆ వయస్సుకే

సాధ్యమనే స్టేట్‌మెంట్లు ఇస్తాడు. బహుశా ... నలుగురిలో గుర్తింపు పొందాలనే గుణం తన వ్యక్తిత్వంలో భాగమని .. అందుకే "అమెరికా అబ్బాయి" సిట్యుయేషన్ పట్ల అంత మోజు కలిగిందని ఈ మధ్యనే ఓ కంక్లూషన్‌కి కూడా ఒచ్చినట్టు సెలవిస్తాడు.

అలా అని, ఊరికినే కలలు కని, పోసుకోలు కబుర్లు చెపితే అవి ఎలా నిజం అవుతాయి.... కల కనగానే సరికాదు, దాని వెంట పడాలి! దాని అంతు తేలేదాక వదలనని పంతం పట్టాలి, ప్రపంచంలో తమ కలల్ని సాధించుకున్నవాళ్ళెవరైనా కూడా ఇదే సిద్ధాంతాన్ని పాటించి ఉంటారని బల్లగుద్ది మరీ చెపుతాడు మురళీ కృష్ణ. నిజానికి, ఆ రోజుల్లో వాళ్ళున్న పరిస్తితికి అలాంటి కలలు కనే తాహతు కూడా లేదంటాడు. రెండెకరాల రైతుకి తన కొడుకుని అమెరికా పంపడం, ఇద్దరాడ పిల్లల పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యడం ఎంత కష్టమో తెలియంది కాదు కదా! అలా అని కొడుకు ప్రతిభని, సామర్ధ్యాన్ని కూడా తండ్రి నిరుత్సాహ పరచలేక సతమతమయ్యారట. పోనీ ... డబ్బు ఎత్తి పంపే స్తోమత కూడా లేదు!

పెద్ద చదువులు చదువుతానని మీ నాన్నని అంత కష్టపెట్టకపోతే, ఏదో ఉద్యోగం వెతుక్కుని చెల్లెళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు చేసి బతకరాదా.. అన్నవాళ్ళూ, పోనీలే కుర్రాడు కష్టపడి చదువుతున్నాడు, సాయం చేస్తే పైకొస్తాడని చేసిన వాళ్ళూ ఉన్నారు. ఉన్న రెండెకరాల్లో ఎకరం అమ్మితే కానీ బిటెక్ పూర్తి కాలేదు. ఉన్న డబ్బంతా మురళి చదువుకే ఎక్కువగా వాడటంతో, అతని చెల్లెళ్ళు తమ చదువులకి చాలా సర్దుకోవాల్సి వొచ్చింది. ఈ ఎదిగే క్రమంలో చెల్లెళ్ళ భవిష్యత్తు, తల్లిదండ్రుల పెరుగుతున్న వయస్సు గుర్తొచ్చినపుడు అందరినీ ఇబ్బంది పాలు చేస్తున్నానా? నా కల నెరవేర్చుకోవడానికి స్వార్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నానా? అని ఉద్వేగానికి లోనయిన క్షణాలూ అనేకమట...

ఏది ఏమయినా అనుకున్నది సాధించి తీరాలని గట్టి పట్టుదల!

'ఇప్పుడలాంటి పంతం పట్టలేనేమో.. అప్పుడప్పుడూ ఆలోచిస్తే సిల్లీగా కూడా అనిపిస్తుంది... కానీ ఆ రోజుల్లో అలా అనిపించలేద'ంటాడు. చదువు పూర్తయిన తర్వాత, అంచలంచలుగా వచ్చిన అవకాశాలూ, మధ్య తరగతికి కలిసి వచ్చిన "సాఫ్ట్‌వేర్" కాలంతో, అనుకున్న అమెరికా... భార్యతో సహా వచ్చాడు. నిలదొక్కుకున్నాడు. టైం బాగుంది కాబట్టి సరిపోయింది, తేడాలొచ్చి ఉంటే తనను నమ్ముకున్న వాళ్ళని ఎలా నిలబెట్టే వాడినని, ఇప్పుడు తలచుకుంటే భయమేస్తూ ఉంటుందని మురళీ ఎప్పుడు చెప్పినా ...

'కాలం ఎప్పుడూ ఆగిపోదు. ఇలా కాకపోతే మరోలా ఉండే వాళ్ళం. బతకడం మానేస్తామా, ప్రపంచం అక్కడే ఆగిపోయేదా ? పైకి ఇలా కనిపిస్తాడు కానీ, ఈ మురళీ చిన్న విషయానికి కూడా కదిలిపోతాడు. నేనే నయమ'నే శైలజ అంతటితో ఆగకుండా...

"అమ్మయ్య! మొత్తానికి అమెరికాలో సెటిల్ అయ్యాడు కదా... కల సాధించినట్టే" అని పొరపాట్న అనుకునేరు... తన చిన్ననాటి కలే ఇప్పటికీ డైరక్షన్ చేస్తోందని ముందే చెప్పాడు కదా. వాళ్ళ ఊరివాళ్ళు ఆయన్ని గుర్తించి, ఆకాశానికెత్తే వరకు కల నిజమైనట్లు లెక్క కాదు. తన చిన్నప్పుడు వాళ్ళ ఊరిలో "ఊరికొక్కడు". ఇప్పుడు మాట వరసకి వంద మంది ఎన్నారైలు! వాళ్ళందరి కంటే మంచి పనులు చేస్తే గాని పేరు రాదంటాడు. మనిషికి సంపాదన ఎంత ఉన్నా తన సొసైటీలో గుర్తింపు లేనిదే విలువ లేదంటాడు. ఇండియా వెళ్ళాడంటే చాలు ఎక్కడ లేని వాళ్ళని పోగేసి కలిసి వొస్తాడు, ఖర్చు పెడతాడు. ఎంతకాలం ఈ పని చేస్తాం. వేరేవాటికి ఇప్పటి నుంచే నిచ్చెనలెయ్యాలంటాడు.

"వీటన్నిటీ వల్ల స్ట్రెయిన్ తప్ప ఏమీ జరగదు ..హాయిగా ఉన్న ప్రాణానికి లేని పోని హంగోవర్లు, ఫాన్సీలు ఎందుకో" చెప్పమంటుంది శైలజ.

శైలజకి ఏమీ అర్ధం కాదని, చదువుకుని ఉద్యోగం చేస్తోంది కానీ, ఆమె ఆలోచనాపరిధి ఇల్లు, మాల్, ఉద్యోగం, కుటుంబం దాటి పోదంటాడు. అమెరికాలో బోలెడన్ని డబ్బులు సంపాదించి, ఆంధ్రాకి వెళ్ళి సినిమాలు తియ్యాలని, ఎమ్మెల్యేలు, ఎం.పి లు అవ్వాలని, బిజినెస్ పెట్టాలని... నలుగురూ తమ వంక చూసే స్థాయికి ఎదగాలనుకునే వారందరితో మాత్రమే తన ఫ్రీక్వెన్సీ కలుస్తుందనేది

మురళీ నమ్మకం ! వీళ్ళందరూ ఇక్కడి నుంచి తీసుకెళ్ళిన డబ్బులు రెండింతలు చెయ్యాలని అక్కడికి పోవడం లేదు, ఒక వేళ డబ్బు పోయినా, కలగన్నది సాధించామనే ఫీలింగ్, సాహసం చేసే సత్తా ఇచ్చే కిక్ ....వేరేదేదీ ఇవ్వదు, లైఫ్‌కి అది చాలని వాదిస్తాడు మురళి.

ఇవన్నీ సరే కానీ, మన అమ్మాయి "ఐ యాం ఎ ప్రిన్సెస్" అంటోంది...మరి ఈ కలల రాణికి ఏం సలహా ఇస్తావని శైలజ ఉత్సాహంగా అడిగితే,

... "వెంటనే బ్రహ్మాండమైన డ్రస్ ఒకటి కొని, టియరా.. లేకపోతే కిరీటం ఏదో అంటారు కదా! అవన్నీ పెట్టేసి వీకెండ్‌లో ప్రిటండ్ ప్లే చేద్దాం. వాళ్ళ డాడ్‌తో ఆడిందంటే, మూడో రోజుకి ఆ బుర్రలేని మహారాణీ పారిపోతుంది! పాపం మా నాన్నకి ఇంత తెలివి లేదు కదా శైలూ ?!"

(శైలజని ఆటపట్టించడం, ఆమె ఊహించని సమాధానాలు చెప్పడానికి మహా సరదా పడే మురళి, అస్సలు విభేదించని సందర్భం వచ్చే నెలలో .....)

✡ ✡✡